

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobkyně: **A. P.**, bytem v P. 5, U N. 24, zast. JUDr. Petrem Medunou, advokátem se sídlem v Praze 1, Revoluční 23, proti žalovanému: **Národní zemědělské muzeum Praha**, se sídlem v Praze 7, Kostelní 1300/44, o žalobě proti rozhodnutí ředitele Národního zemědělského muzea Praha ze dne 20.12.2011, č.j. NZM-000/837/2011,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 23.2.2012 se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí blíže označeného v záhlaví tohoto rozsudku a současně žádala soud, aby uložil Národnímu zemědělskému muzeu Praha (dále též „muzeum“ nebo „žalovaný“) poskytnout jí informace umožňující identifikaci veškerého movitého majetku, který se nacházel v nemovitostech společně označovaných jako Lovecký zámek Ohrada v době, kdy nemovitosti přešly do užívání československého státu.

V podané žalobě nejprve žalobkyně uvedla, že dne 22.11.2011 podala žádost, aby jí byla povinným subjektem poskytnuta informace ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o informacích“). Dne 28.11.2011 však obdržela přípis žalovaného ze dne 23.11.2011, č.j. NZM-000/837/2011, jehož obsahem je sdělení, že nemůže poskytnout požadované informace, neboť je nemá.

Žalobkyně podala u žalovaného proti tomuto přípisu stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace ve smyslu § 16a zákona o informacích, kterou adresovala Ministerstvu

zemědělství. Ačkoliv byla stížnost adresována Ministerstvu zemědělství, žalovaný ji nepostoupil a vyřídil ji prostřednictvím generálního ředitele, který ji zamítl.

Žalobkyně nesouhlasí s postupem žalovaného, který podle ní nepostupoval v souladu se zákonem.

Žalovaný se na výzvu soudu k podané žalobě nevyjádřil, zaslal toliko spisový materiál vztahující se k dané věci.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce (výzva doručena žalobci prostřednictvím jeho zástupce dne 1.3.2012) ani žalovaný (výzva doručena dne 15. 3. 2012) ve stanovené lhůtě dvou týdnů svůj nesouhlas s takovým projednáním věci nevyjádřili (§ 51 s.ř.s.).

Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti:

Dne 22.11.2011 podala žalobkyně u žalovaného žádost o poskytnutí informace ve smyslu zákona o informacích ze dne 21.11.2011, v níž uvedla, že má zájem o identifikaci veškerého movitého majetku, který se v době, kdy její nemovitosti přešly do užívání československého státu v těchto nemovitostech nacházel. Jedná se o nemovitosti společně označované jako Lovecký zámek Ohrada. Žalobkyně rovněž uvedla, že v minulosti učinila obdobný dotaz na Národní památkový ústav, který jí sdělil, že povinnou osobou je Národní zemědělské muzeum Praha.

Dopisem ze dne 23.11.2011 žalovaný sdělil žalobkyni k její žádosti o poskytnutí informací ve smyslu zákona o informacích, že Národní zemědělské muzeum Praha nezískalo Lovecký zámek Ohrada, katastrální území Hluboká nad Vltavou, na základě zákona č. 143/1947 Sb., o převodu vlastnictví majetku hlubocké větve Schwarzenbergů na zemi Českou, ale uvedenou nemovitost do svého užívání získalo až k 1.1.1961, a to od Československých státních lesů, proto nelze poskytnout požadované informace, neboť nejsou k dispozici. Dále Národní zemědělské muzeum uvedlo, že pokud je mu známo, přešel bývalý Schwarzenberský majetek hlubocké větve uvedeným zákonem č. 143/1947 Sb. do majetku státu, dále podle § 39 zákona č. 280/1948 Sb., o krajském zřízení, byl podle vyhlášky ministerstva zemědělství č. 956 ze dne 3.6.1949 v dohodě s ministerstvem financí podle § 1 odst. 2 a 6 zákona č. 312/1948 Sb., o organizaci státních lesů a statků, převeden na Československé státní lesy. Podle vládního nařízení č. 2/1956 ze dne 20.1.1956, o organizaci lesního hospodářství, byl převeden shora uvedený majetek na krajské správy lesů a podle výnosu ministerstva zemědělství, lesního a vodního hospodářství č.j. 23.180-01/60 ze dne 15.7.1960, o změně názvů hospodářských organizací krajských správ lesů, na Státní lesy podle krajů. V jihočeském kraji tehdy šlo o Státní lesy České Budějovice – lesní závod Hluboká nad Vltavou.

Závěrem žalovaný uvedl, že v roce 1961 nepřevzalo Národní zemědělské muzeum Praha od uživatele žádné podklady, na základě kterých by bylo možno identifikovat movitý majetek, který se v době, kdy uvedená nemovitost přešla do rukou státu, v této nemovitosti nacházel.

Dne 6.12.2011 podala žalobkyně stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace adresovanou Ministerstvu zemědělství prostřednictvím Národního zemědělského muzea Praha, v níž mj. uvedla, že dne 28.11.2011 obdržela od povinné osoby přípis ze dne 23.11.2011, jehož obsahem je sdělení, že povinný subjekt touto informací nedisponuje. Stěžovatelka závěrem žádá, aby Ministerstvo zemědělství přikázalo povinnému subjektu, aby žádost vyřídil a eventuálně, aby samo věc převzalo a informaci stěžovatelce poskytlo.

Dne 7.12.2011 bylo doručeno žalovanému zpětvzetí stížnosti, v němž žalobkyně uvedla, aby na stížnost bylo pohlíženo jako na neúčinnou a nebyla postupována nadřízenému ministerstvu.

Dne 12.12.2011 byla žalovanému doručena stížnost z téhož dne opět adresovaná Ministerstvu zemědělství prostřednictvím Národního zemědělského muzea Praha, v níž žalobkyně mj. opět uvedla, že dne 28.11.2011 obdržela od povinné osoby přípis ze dne 23.11.2011, jehož obsah žalobkyně ocitovala, a uvedla, že podává stížnost ve smyslu ust. § 16a zákona o informacích. Žalobkyně vytkla žalovanému, že měl postupovat v souladu s § 14 a násl. zákona, což neučinil a zaslal žadatelce pouze vágní sdělení, v důsledku čehož došlo k porušení procesních práv stěžovatelky. Závěrem stěžovatelka žádá, aby Ministerstvo zemědělství přikázalo povinnému subjektu, aby žádost vyřídil a eventuálně, aby samo věc převzalo a informaci stěžovatelce poskytlo.

V přípise ze dne 20.12.2011, č.j. NZN-000/837/2011, ve věci vyřízení stížnosti na postup Národního zemědělského muzea, která se týká žádosti o informace ze dne 22.11.2011, ředitel žalovaného nejprve konstatoval, že Národní zemědělské muzeum Praha vyhodnotilo podanou žádost jako žádost o podklady, na základě kterých by bylo možno identifikovat movitý majetek, jenž se v době, kdy uvedená nemovitost přešla do rukou státu, v této nemovitosti nacházel. V tomto smyslu Národní zemědělské muzeum přípisem ze dne 23.11.2011 odpovědělo, že nemůže poskytnout požadované informace, neboť je nemá.

Následně ředitel Národního zemědělského muzea Praha konstatoval, že dne 12.12.2011 obdrželo muzeum stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace. Stížnost byla posouzena dle § 16a odst. 1 zákona o informacích tak, že stížnosti se nevyhovuje s odůvodněním, že žadatel může stížnost podat z důvodů:

- a) *žadatel nesouhlasí s vyřízením žádosti způsobem uvedeným v § 6 zákona* - muzeum při poskytnutí informace neodkázalo na zveřejněnou informaci, a proto toto ustanovení není důvodem k podání stížnosti,
- b) *žadatel po uplynutí lhůty dle § 14 odst. 5 písm. d) nebo § 14 odst. 7 zákona nebyla poskytnuta informace nebo předložena konečná licenční nabídka a nebylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti* - muzeum poskytlo informaci ve stanovené lhůtě a nevydalo rozhodnutí o odmítnutí žádosti, tudíž toto ustanovení není důvodem k podání stížnosti,
- c) *žadatel byl informace poskytnuta částečně, aniž bylo o zbytku žádosti vydáno rozhodnutí o odmítnutí* - muzeum poskytlo informaci úplnou, nikoliv částečnou a tudíž nemohlo vydat o zbytku žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, neboť žádný zbytek žádosti neexistuje, proto ani toto ustanovení není důvodem k podání stížnosti,
- d) *žadatel nesouhlasí s výší úhrady sdělené podle § 17 odst. 3 nebo s výší odměny podle § 14a odst. 2 požadovanými v souvislosti s poskytováním informací* - muzeum žádnou úhradu nepožadovalo, není ani toto ustanovení důvodem k podání stížnosti.

Závěrem ředitel žalovaného uvedl, že skutečnost, že stěžovatelku úplná informace neuspokojila, totiž že muzeum nedisponuje požadovanou informací, není důvodem k podání stížnosti na postup při vyřizování žádosti o informace.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

V projednávané věci lze konstatovat, že na žádost žalobkyně o poskytnutí informací povinný subjekt (Národní zemědělské muzeum Praha) reagoval dopisem ze dne 23.11.2011, jehož obsah je citován výše. Povinný subjekt v něm žalobkyni podal informaci, že požadovanými podklady představující identifikaci předmětného majetku nedisponuje, a proto je nemůže poskytnout (včetně uvedení důvodu, pro který tomu tak je). Dle soudu jde o evidentní, jasnou a srozumitelnou reakci orgánu veřejné moci na vznesený požadavek o informaci dle zákona o informacích.

Napadla-li proto žalobkyně tento dopis stížností, žalovaný správně její podání ze dne 12.12.2011 vyhodnotil jako stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace (jak jej ostatně i žalobkyně sama označila).

Žalobkyně v podané stížnosti ze dne 12.12.2011 uvedla, že ji podává ve smyslu ust. § 16a zákona o informacích a jejím adresátem učinila Ministerstvo zemědělství, kterému však žalovaný stížnost nepředal, nýbrž o ní rozhodl ředitel žalovaného. Uvedený postup učinila žalobkyně sporným, proto je na místě zabývat se otázkou, který subjekt je nadán pravomocí o předmětné stížnosti žalobkyně ze dne 12.12.2011 rozhodnout.

K takto položené otázce lze konstatovat, že Národní zemědělské muzeum Praha je samostatnou státní příspěvkovou organizací zřízenou Ministerstvem zemědělství, která je právnickou osobou a hospodář s majetkem České republiky, při tom se řídí zvláštními právními předpisy a těmi ustanoveními zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 219/2000 Sb.“), která se vztahují na organizační složky státu příslušné hospodařit s majetkem státu, nejde-li o úkony vyhrazené pouze ministerstvům.

Podle § 20 odst. 5 zákona o informacích nelze-li podle § 178 správního řádu nadřízený orgán určit, rozhoduje v odvolacím řízení a v řízení o stížnosti ten, kdo stojí v čele povinného subjektu.

Pro určení nadřízeného orgánu bude směrodatný jednak charakter povinného subjektu a dále povaha konkrétních požadovaných informací.

Podle § 178 odst. 1 správního řádu je nadřízeným správním orgánem ten správní orgán, o kterém to stanoví zvláštní zákon. Neurčuje-li jej zvláštní zákon, je jím správní orgán, který podle zákona rozhoduje o odvolání, popř. vykonává dozor.

Z uvedeného ustanovení vyplývá, že pokud zvláštní zákon nestanoví, který správní orgán je nadřízeným správním orgánem, je jím ten správní orgán, který podle (zvláštního) zákona rozhoduje o odvolání, popř. vykonává dozor (kontrolu). Koncepce § 178 správního řádu je založena tak, aby nadřízeným orgánem byl orgán nadaný odbornou kompetencí a pokud takový orgán určit nelze, je třeba hledat jiné, svou povahou subsidiární řešení.

Podle § 15 odst. 1 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy, je ministerstvo zemědělství ústředním orgánem státní správy pro zemědělství, s výjimkou ochrany zemědělského půdního fondu, pro vodní hospodářství, s výjimkou ochrany přirozené akumulace vod, ochrany vodních zdrojů a ochrany jakosti povrchových a podzemních vod, a pro potravinářský průmysl. Je rovněž ústředním orgánem státní správy lesů, myslivosti a rybářství, s výjimkou území národních parků.

Podle odst. 2 tohoto ustanovení je ministerstvo zemědělství ústředním orgánem státní správy ve věcech komoditních burz, které organizují obchody se zbožím pocházejícím ze zemědělské a lesní výroby, včetně výrobků vzniklých jeho zpracováním.

Podle odst. 3 tohoto ustanovení ministerstvo zemědělství řídí Státní zemědělskou a potravinářskou inspekci, Státní veterinární správu České republiky, Ústřední kontrolní a zkušební ústav zemědělský a Českou plemenářskou inspekci.

Podle odst. 4 tohoto ustanovení je ministerstvo zemědělství ústředním orgánem státní správy ve věcech veterinární péče, rostlinolékařské péče, péče o potraviny, péče o ochranu zvířat proti týrání a pro ochranu práv k novým odrudám rostlin a plemenům zvířat.

Předmět činnosti příspěvkové organizace Národního zemědělského muzea Praha je upraven v článku VII. zřizovací listiny státní příspěvkové organizace Národní zemědělské muzeum Praha ze dne 19.4.2006, č.j. 11560/2006-11000 tak, že je rozdělen na hlavní činnost (např. pod bodem 1. shromažďování sbírky hmotných dokladů vývoje zemědělství, lesnictví, myslivosti, rybářství, zahradnictví, zpracování zemědělských produktů, dokladů vývoje českého venkova a vývoje kulturní krajiny české i zahraniční provenience, zejména však z území Čech, Moravy a Slezska a sbírky tvoří na základě vědeckého poznání a vlastní koncepce sbírkotvorné činnosti) a na jiné činnosti, kterými mohou být živnosti vázané (např. pod bodem 1. Restaurování děl z oboru výtvarných umění, která nejsou kulturními památkami, ale jsou uložena ve sbírkách muzeí a galerií nebo se jedná o předměty kulturní hodnoty, živnosti koncesované (oceňování majetku), živnosti volné (např. pod bodem 1. Umělecko-řemeslné zpracování dřeva, pod bodem 2. Vydavatelské a nakladatelské činnosti) a činnosti, které nejsou živnostmi (např. pod bodem 1. Pronájem nemovitostí, bytů a nebytových prostor, pod bodem 2. Restaurování kulturních památek nebo jejich částí, které jsou díly výtvarných umění nebo uměleckořemeslnými pracemi).

Statutárním orgánem je generální ředitel, jehož jmenuje a odvolává ministr zemědělství (článek VIII. zřizovací listiny státní příspěvkové organizace Národní zemědělské muzeum Praha ze dne 19.4.2006, č.j. 11560/2006-11000).

Organizační strukturu stanovuje organizační řád státní příspěvkové organizace, který vydává generální ředitel. Organizační řád a jeho změny předkládá generální ředitel na vědomí zřizovateli. Generální ředitel jmenuje své zástupce, kteří jej zastupují v době nepřítomnosti. Základními organizačními útvary státní příspěvkové organizace jsou: pobočka Praha, pobočka Čáslav, Kačina, pobočka Ohrada a pobočka Valtice. V čele každé pobočky stojí ředitel střediska, kterého jmenuje a odvolává generální ředitel. Generální ředitel jmenuje a odvolává členy poradních orgánů, kterými jsou: rada organizace, poradní sbor pro sbírkotvornou činnost a vědecká rada organizace. Činnost poradních orgánů se řídí organizačním řádem a jednacími řády, které jsou součástí organizačního řádu (článek X. zřizovací listiny státní příspěvkové organizace Národní zemědělské muzeum Praha ze dne 19.4.2006, č.j. 11560/2006-11000).

Dle závěrečných ustanovení (článek XII.) zřizovací listiny státní příspěvkové organizace Národní zemědělské muzeum Praha ze dne 19.4.2006, č.j. 11560/2006-11000) si zřizovatel vyhrazuje schvalování právních úkonů v souladu s ustanovením § 45 odst. 2 zákona č. 219/2000 Sb.

Z ust. § 1 zákona č. 219/2000 Sb. vyplývá, že tento zákon upravuje způsoby a podmínky hospodaření s majetkem České republiky, vystupování státu v právních vztazích, jakož i postavení, zřizování a zánik organizačních složek státu. Dle § 45 odst. 2 věty první tohoto zákona pokud si zřizovatel, věcně příslušný ústřední správní úřad nebo Ministerstvo financí vyhradí schvalování právních úkonů podle ustanovení § 12 odst. 6, § 22 odst. 6, § 27 odst. 5 nebo § 36 odst. 2, je povinen zabezpečit předem oznámení o tom v Ústředním věstníku České republiky.

Po posouzení výše uvedených zákonných ustanovení i zřizovací listiny státní příspěvkové organizace Národní zemědělské muzeum Praha ze dne 19.4.2006, č.j. 11560/2006-11000 (včetně zákona č. 219/2000 Sb., na který se zřizovací listina odvolává), dospěl soud k závěru, že státní příspěvková organizace Národní zemědělské muzeum Praha je povinnou osobou ve smyslu jednotlivých ustanovení zákona o informacích a současně, že Ministerstvo zemědělství není vůči žalovanému ve vztahu nadřízenosti ve smyslu ustanovení zákona o informacích, neboť takovýto vztah mezi uvedenými subjekty zákonem založen není. Podpůrně lze uvést, že jej nelze dovodit ani ze zřizovací listiny žalovaného, která se odvolává právě toliko na zákon č. 219/2000 Sb., což je důsledkem skutečnosti, že žalovaný mj. spravuje majetek České republiky, potažmo hospodář s majetkem České republiky. Uvedené podporuje i skutečnost, že účelem, ke kterému byla státní příspěvková organizace Národní zemědělské muzeum Praha zřízena, je skutečnost, že plní funkce muzea ve smyslu § 2 odst. 3 zákona č. 122/2000 Sb., o ochraně sbírek muzejní povahy a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (článek VI. zřizovací listiny) a v tomto smyslu není ministerstvo zemědělství vůči Národnímu zemědělskému muzeu Praha nadřízeným orgánem nadaným odbornou kompetencí. V daném případě vztah mezi těmito subjekty je dán postavením ministerstva zemědělství jako zřizovatele Národního zemědělského muzea Praha. Vztah těchto dvou subjektů práva jako vztah státní příspěvkové organizace a jejího zřizovatele je upraven v obecné rovině zákonem č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů upravující však především finanční vázanost mezi příspěvkovou organizací a jejím zřizovatelem. Dále je vztah těchto subjektů konkretizován ve Zřizovací listině tohoto muzea a týká se, jak již bylo výše uvedeno, toliko jmenování a odvolávání generálního ředitele, předložení organizačního řádu a jeho změn zřizovateli a schvalování právních úkonů ve smyslu ust. § 45 odst. 2 zákona č. 219/2000 Sb., netýká se však předmětu činnosti, kterou Národní zemědělské muzeum Praha provádí, ani podávání informací ve smyslu ust. zákona o informacích, a proto povinnou osobou ve smyslu ust. § 16a zákona o informacích je generální ředitel tohoto muzea.

V daném případě tedy správně rozhodl o stížnosti žalobkyně generální ředitel Národního zemědělského muzea Praha, který stížnosti nevyhověl s poukazem na důvody vztahující se k ust. § 16a odst. 1 zákona o informacích. K této skutečnosti shledává soud vhodným uvést, že i když výrok přípisu generálního ředitele Národního zemědělského muzea Praha ze dne 20.12.2011, č.j. NZN-000/837/2011 neodpovídá ust. § 16a odst. 6 písm. a) zákona o informacích, je z jeho obsahu jednoznačně zřejmé, že generální ředitel Národního zemědělského muzea Praha napadeným rozhodnutím ze dne 20.12.2011 postup povinného subjektu potvrdil.

Zbývá tedy vyřešit otázku, zda napadenými rozhodnutími bylo žalobkyni řádně odpovězeno na její žádost o poskytnutí informací ze dne 21.11.2011. Soud má za to, že žádosti žalobkyně bylo v úplnosti zodpovězeno.

V daném případě povinný subjekt tj. Národní zemědělské muzeum Praha po zjištění, že žalobkyni požadované informace nemá k dispozici, tuto skutečnost sdělil žalobkyni, resp. poskytl jí reálně možnou informaci, která je v souladu se skutečným stavem věci. Podání této informace shledává soud vyčerpávající odpovědí na dotaz žalobkyně. Nelze tedy tvrdit, že by informace poskytnuty nebyly, potažmo, že povinný subjekt opomněl vydat rozhodnutí o odmítnutí žádosti. K námitce směřující proti procesnímu postupu povinného subjektu soud konstatuje, že vydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace nepřicházelo v úvahu. V daném případě se totiž uplatnilo speciální ustanovení § 3 odst. 6 zákona o informacích, které za doprovodnou informaci považuje mimo jiné informaci o existenci požadované informace. Žádost o informace tak byla v daném případě v souladu se zákonem vyřízena poskytnutím doprovodné informace o neexistenci požadované informace u povinného subjektu (včetně sdělení, který jiný subjekt by přicházel v úvahu jako disponent požadovaných identifikačních informací týkajících se movitého majetku, jenž se nacházel v nemovitostech společně označovaných jako Lovecký zámek Ohrada), tedy nikoli odmítnutím žádosti.

Tato zákonná úprava nijak neztěžuje žadateli případnou následnou ochranu jeho práv. Zatímco proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti může žadatel podat odvolání k nadřízenému orgánu a následně i správní žalobu, obdobně v případě poskytnutí doprovodné informace může k nadřízenému orgánu podat stížnost dle § 16a zákona o informacích a následně správní žalobu. Právní úprava zakotvující poskytnutí doprovodné informace na místo vydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti tedy ani nepřináší žadateli větší komplikace a horší právní postavení či nižší komfort při následném uplatňování jeho práv.

Žádost žalobkyně tedy nebyla odmítnuta, když k jejímu odmítnutí nebyl důvod. Požadované informace existují-li, může mít k dispozici jiný subjekt, na něhož má právo žalobkyně se ve smyslu zákona o informacích rovněž obrátit se svou žádostí. Žalovaný však nemůže za žalobkyni či v jejím zájmu konat vyhledávací činnost ve vztahu k jiným subjektům, resp. jiným orgánům státní správy. Jeho předmět činnosti je určen jednoznačně (viz článek VII. zřizovací listiny státní příspěvkové organizace Národní zemědělské muzeum Praha).

Soud tedy uzavírá, že postup žalovaného při vyřizování žádosti žalobkyně o poskytnutí informací ze dne 21.11.2011 byl v souladu se zákonem o informacích a ředitel žalovaného proto nepochybil, pokud postup povinného subjektu ke stížnosti žalobkyně podle § 16a odst. 6 písm. a) zákona o informacích potvrdil.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 6. listopadu 2014

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.